

(Λουκ. 16, 19-31)

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΠΛΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Όμιλία στην Άκροποταμιά στις 3/11/1996

Καί τί δέν εἶχε

Σήμερα τό Εὐαγγέλιο ἔχει μιά ἀπό τίς πιά ἐνδιαφέρουσες περικοπές. Γιατί μιλάει γιά τήν αἰώνια ζωή, γιά τήν μέλλουσα ζωή. Μᾶς λέγει -γιά νά μᾶς διδάξει πόσο πρέπει νά προσέχομε νά ἀποκτήσομε τήν αἰώνια ζωή καί νά μὴν ζήσομε μέ ἀμέλεια καί μέ ἀδιαφορία- μία ἱστορία πολύ συναρπαστική.

Ἦταν ἓνας ἄνθρωπος πλούσιος πολύ. Εἶχε τήν εὐχέρεια καί τήν δυνατότητα, νά διασκεδάζει κάθε ἡμέρα ὅπως ἤθελε. Νά φοράει ὅτι καλό ροῦχο ἐπιθυμοῦσε. Νά ἀκούει ωραία μουσική. Νά τρώει ὅτι περνοῦσε ἀπό τό μυαλό του. Νά γλεντᾷ συνεχῶς μέ φίλους καί γνωστούς. Καί φυσικά εἶχε τήν δυνατότητα νά κάνει καί πολλά ἄλλα πράγματα, πού συνηθίζουν νά κάνουν οἱ πλούσιοι. Τά συνηθίζαν τήν παλαιά ἐποχή, τά συνηθίζουν καί σήμερα.

Θά λέγαμε μέ λόγια τοῦ σήμερα: εἶχε αὐτοκίνητα ὑπερπολυτελείας. Ἔκανε ἐκδρομές σέ ὅλο τόν κόσμο. Φοροῦσε ἡ γυναίκα του κοσμήματα μέ διαμάντια. Ὁ ἴδιος εἶχε χρυσᾶ ρολόγια, καδένες, μπιζού κλπ. Εἶχε καταθέσεις πολλές στίς τράπεζες. Εἶχε τά πάντα.

Τά εἶχε καί προσπαθοῦσε νά τά ἀπολαύσει.

Ἄλλιῶς γιατί νά τά ἔχει; Τί τά ἤθελε; Καί γιατί κανείς θέλει νά ἀποκτήσει πολλά, παρά μόνο γιά νά τά ἀπολαύσει;

Ὁ ξεγραμμένος φτωχός

Ὅμως, ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός μᾶς λέγει ὅτι ὅλα ἐκεῖνα πού ἔχομε, ὅλα ἐκεῖνα πού μποροῦμε νά ἀποκτήσομε δέν εἶναι ἀποκλειστικά δικά μας, ἀλλά εἶναι δωρεές τοῦ Θεοῦ. Πού μᾶς τίς δίνει γιά νά τίς χρησιμοποιήσομε καλά. Δωρεά εἶναι τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Τά χέρια του, τά μάτια του, τά μπράτσα του, τά αὐτιά του, ἡ δύναμή του, ἡ ὀμορφιά του. Δωρεά εἶναι καί τά συναισθήματά του. Μπορεῖ νά ἔχει ἀγάπη, ἀλλά μπορεῖ νά τήν ἀφήσει καί νά γίνη ἀπέχθεια καί μίσος.

Ἔχομε χρέος, ὅλες τίς δωρεές τοῦ Θεοῦ εἴτε τίς ἔχομε πάνω μας καί

μέσα μας, είτε είναι αποκτήματά μας, νά τίς χρησιμοποιήσομε κατά Θεόν. Κατά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Νά τίς χρησιμοποιήσομε γιά καλό. Καί τό καλό, δέν τό προσδιορίζει ἡ λαχτάρα μας νά φᾶμε, νά πιοῦμε, νά γλεντήσομε.

Ἄν γίνεται κάτι τέτοιο, αὐτό εἶναι ἡ «ἀμαρτία».

Τό καλό τό προσδιορίζει ἡ ἀγάπη καί ἡ καλωσύνη.

Μᾶς λέγει λοιπόν τό Εὐαγγέλιο, ὅτι ὁ πλούσιος, εἶχε δίπλα του, ἔξω ἀπό τήν ἐξώπορτά του ἕνα φτωχό. Τόν Λάζαρο. Ἦταν τόσο φτωχός, πού δέν εἶχε νά φάει τίποτε, προσπαθοῦσε νά μαζέψει ἀπό τά «ψιχία τά πίπτοντα ἀπό τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου». Δηλαδή ἔψαχε στό σκουπιδοντενεκέ του.

Βρισκόταν σέ ἄθλια κατάσταση. Ἦταν ἄρρωστος καί γεμάτος πληγές. Καί τόσο ἀδύνατος, πού πήγαιναν τά σκυλιά καί ἔλειχαν τίς πληγές του. Ὅχι ὅπως κάνουν τά σκυλιά καί γλύφουν τά χέρια τοῦ ἀφέντη τους, ἀπό ἀγάπη καί εὐγνωμοσύνη. Ἐκεῖ ἔλειχαν τίς πληγές του, προσπαθώντας κάτι νά φᾶνε ἀπό πάνω του. Καί ὁ πλούσιος δέν ἐστράφη ποτέ νά τοῦ δώσει κάτι, νά τόν ἀνακουφίσει. Νά τοῦ φερθεῖ σάν ἀδελφό, νά τόν καταλάβει σάν ἀδελφό. Νά τόν πονέσει σάν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, σάν πλάσμα τοῦ Θεοῦ, σάν ἀδελφό του.

Ἀλλά γελοῦσε μέ τό ὅτι ἔψαχνε τά σκουπίδια του γιά νά φάει· μέ τό ὅτι ἐπιθυμοῦσε νά χορτάσει ἀπό τά ψίχαλα, ἀπό τά ξεροκόμματα πού πέταγε στά σκουπίδια του.

Ἀπέθανε ὁ πλούσιος καί ἐτάφη

Ἦτσι ἐξελισσόταν ἡ ζωή. «Χαρισάμενη» πού λέμε γιά τόν ἕνα, ταιριασμένη γιά τόν ἄλλο. Ἀλλά ἦρθε μία ἡμέρα καί πέθανε ὁ ἕνας καί μετά ἀπό λίγο πέθανε καί ὁ ἄλλος. Κάτι πού θά συμβεῖ γιά ὅλους μας. Νά· εἴμαστε τώρα μέσα στήν Ἐκκλησία καμιά πενήντα ἢ λίγο περισσότεροι. Μετά ἀπό πενήντα χρόνια, πόσοι θά ὑπάρχομε; Καί μετά ἀπό ἑκατό χρόνια, ἄραγε θά ὑπάρχει τό παιδί πού γεννήθηκε σήμερα ἢ χθές;

Καί ἐμεῖς τί κάνομε; Καθόμαστε καί ὑπολογίζομε, πῶς θά περάσουν αὐτά τά χρόνια πού θά εἴμαστε πάνω στή γῆ. Καί ὅταν βλέπομε νά περνᾶνε εὐχάριστα, τρίβομε τά χέρια μας ἀπό χαρά καί λέμε: «Τί ὠραῖα, τί ὠραῖα, τί καλά». Καί μετά;

«Ἀπέθανε ὁ πλούσιος καί ἐτάφη». Τό «ἐτάφη» σημαίνει σ' αὐτή τήν περίπτωση, ὅτι τοῦ ἔκαναν μία μεγαλοπρεπή κηδεῖα. Τοῦ ἔφτιαξαν πάνω ἀπό τόν τάφο του, ἕνα μνημα μέ ὠραῖα μάρμαρα, μέ ὠραῖο ἄγαλμα καί μέ ὠραῖα στολίδια.

Καί πάλι ρωτᾶμε: Καί μετά;

Μετά, μετά γίνεται κάτι άλλο πού μᾶς τό ἀποκαλύπτει ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός. Ἐπῆραν οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ τόν δοῦλο του, τόν Λάζαρο, τόν φτωχό. Καί γιά ἀμοιβή τῆς ὑπομονῆς πού εἶχε στή ζωή του, τόν πῆγαν στήν ἀγκαλιά τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ. Τοῦ μεγάλου αὐτοῦ φίλου τοῦ Θεοῦ. Κοντά στόν Ἀβραάμ, κοντά στή χαρά καί στήν εὐτυχία τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Καί τόν πλούσιο τόν πῆγαν στήν κόλαση.

Ἐκεῖ στήν κόλαση, «ὑπάρχων ἐν βασάνοις», γεμάτος βάσανα καί ταλαιπωρία, σηκώνει τά μάτια του καί βλέπει ἀπό μακριά τόν Πατριάρχη Ἀβραάμ. Ποιός δέν ἐπιθυμεῖ νά δεῖ τόν Πατριάρχη Ἀβραάμ; Ἐμεῖς θά λέγαμε πιά ἐκφραστικά, ποιός δέν ἐπιθυμεῖ νά δεῖ τήν Παναγία μας, τούς ἁγίους ἀποστόλους, τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Πρόδρομο, τήν ἁγία Αἰκατερίνη, τούς ἁγίους πού δοξάσθηκαν. Καί ποιός δέν ἐπιθυμεῖ νά πάει, καί νά εἶναι κοντά στό σωτήρα μας Ἰησοῦν Χριστό, πού σταυρώθηκε γιά μᾶς, γιά νά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπό τήν ἁμαρτία καί τόν θάνατο;

Ἕνας συνταρακτικός διάλογος

Βλέποντας λοιπόν ὁ πλούσιος τόν Ἀβραάμ καί τόν Λάζαρο στήν ἀγκαλιά του, φώναξε:

-Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησέ με. Λυπήσου με καί στείλε τόν Λάζαρο νά βρέξει τό δάχτυλό του μέ λίγο νερό γιά νά μοῦ τό ἀκουμπήσει στό στόμα μου νά ὀρεσισθῶ. Δέν θέλω πολύ. Μιά σταγόνα.

Ἐπάρχει πιά φτηνό πράγμα ἀπό μία σταγόνα νερό; Ζήλεψε κανεῖς στήν ἐπίγεια ζωή, μία σταγόνα νερό. Καί νά, ὁ ἄνθρωπος πού δέν ἔδειξε εὐσπλαχνία, νά δώσει κάτι στό φτωχό ἀδελφό του, ἐκεῖνος πού δέν εἶχε ἀγάπη, δέν εἶχε σταγόνα ἀγάπης, γιά τόν ἄλλο ἄνθρωπο, στήν ἄλλη ζωή νοσταλγεῖ μία σταγόνα νερό.

Ἀλλά ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ τοῦ ἔδωσε μία κοφτή ἀπάντηση:

-Ζητᾶς τά ἀδύνατα. Βλέπεις, ἀνάμεσά μας εἶναι χάος.

Ἔτσι εἶναι. Χάος εἶναι ἡ ἀπόσταση μεταξύ τοῦ ἀνθρώπου πού ἀγαπάει τόν Θεό καί τόν πλησίον του, στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καί τοῦ ἀνθρώπου πού σκέπτεται μόνο τόν ἑαυτό του. Καί θεωρεῖ ὅλους τούς ἄλλους χαραμοφάδες καί παράσιτα γιά τόν κόσμο. Ἐνῶ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι νά εἴμαστε σπλαχνικοί γεμάτοι ἀγάπη καί καλωσύνη. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς τούς δύο ἀνθρώπους εἶναι πνευματικό χάος. Καί σ' αὐτό τό χάος στήν αἰώνια ζωή προστίθεται καί μία ἀπομάκρυνση.

Ἐδῶ ζοῦμε ἀνάκατα καλοί καί κακοί, πιστοί καί ἄπιστοι, δοῦλοι τοῦ Θεοῦ

καί άνθρωποι πού καταπατοῦμε καί ποδοπατοῦμε τό ἅγιο θέλημά του. Καί εἶναι καί δύσκολο νά μᾶς ξεχωρίσει κανείς. Ἀλλά ἐκεῖ πέρα θά ξεχωριστοῦμε, καί ὅπως εἴμαστε ψυχικά μακρυνά, ἔτσι θά βρισκόμαστε καί τοπικά μακρυνά.

Λέει λοιπόν ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ:

-Βλέπεις; Ἡ ἀπόσταση εἶναι μεγάλη. Οὔτε ἀπό δῶ μπορούμε νά ρθοῦμε κεῖ πέρα, οὔτε ἀπό κεῖθε μπορεῖ νά ἔρθει κανείς καί νά τρυπώσει ἐδῶ. Δέν μπορεῖ νά φτάσει καί τρυπώσει στά κλεφτά καί στά κρυφά μέσα στόν Παράδεισο.

-Τότε Πατέρα μου Ἀβραάμ, λέει ὁ πλούσιος, στείλτον τούλάχιστον τόν Λάζαρο -βλέπετε; ὅπως τόν εἶχε κλωτσοσκούφι στή ζωή του, ἔτσι τόν εἶχε καί στόν Παράδεισο ὁ ἐγωισμός δέν τούφυγε. Στείλτο αὐτό τό ἄχρηστο ἀνθρωπάκι, τόν ἄνθρωπο πού μόνο γιά θελήματα ἦταν, καί ἄν τά ἔκανε καί αὐτά. Ἄν βέβαια τόν ἐμπιστευόταν κανείς, νά τοῦ κάνει τίποτε μικροθελήματα... Στείλτον λοιπόν στό σπῖτι τοῦ πατέρα μου, ἔχω ἀκόμη πέντε ἀδέλφια. Ζοῦνε ὅπως ζοῦσα καί ἐγώ. Νά τούς πεῖ τί γίνεται ἐδῶ πέρα. Γιά νά μετανοήσουν νά σωθοῦν.

Ἀπάντησε ὁ Ἀβραάμ:

-Ἔχουν τόν Μωυσῆ καί τούς προφήτες. Νά ἀκοῦν.

Ἔχουν θά λέγαμε σήμερα Εὐαγγέλιο, ἔχουν βίους ἀγίων, ἔχουν παραδείγματα. Νά διαβάζουν, νά ἀκοῦνε. Νά μήν ἀκοῦνε ἐπιπόλαια, ἀπό τῶνα αὐτί μπαίνει καί ἀπό τό ἄλλο βγαίνει. Νά τά βάλουν στήν καρδιά τους. Γιατί ἔτσι θά ἀποκτήσουν αἰώνια ζωή.

Λέει ὁ πλούσιος:

-Ὅχι Πατέρα μου. Ἄν πάει πεθαμένος, θά τόν ἀκούσουν.

Πῆγαν καί πεθαμένοι καί γύρισαν. Καί ἦρθαν καί μᾶς εἶπαν. Ποιός δέν ἔχει ἀκούσει, ὅτι πέθανε ὁ Λάζαρος καί ἀφοῦ ἔμεινε τέσσερες μέρες στόν τάφο, τόν ἀνέστησε ὁ Χριστός; Καί μετὰ περίμεναν χρόνια ὀλόκληρα νά δοῦν τόν Λάζαρο νά χαμογελάει κάποια ἡμέρα στή ζωή του, καί δέν χαμογέλασε ποτέ. Γιατί; Γιατί θυμόταν τί ὑπέμεινε καί τί εἶδε ἐκεῖνες τίς ἡμέρες πού ἦταν στόν τάφο. Τί εἶδε; Δέν περιγράφονται. Ὅπως δέν περιγράφονται μέ στόμα ἀνθρώπου τά ἀγαθά καί ἡ ὁμορφιά τοῦ Παραδείσου. Λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Ὁφθαλμός οὐκ εἶδε, οὔς, αὐτί δέν ἄκουσε, γλῶσσα δέν μπορεῖ νά διηγηθεῖ, καί καρδιά ποτέ δέν μπόρεσε νά ἐπιθυμήσει τόσο ὠραῖα πράγματα πού ὑπάρχουν στόν Παράδεισο».

Κατά τόν ίδιο τρόπο, δέν μπορεί κανείς νά περιγράψει καί τήν τραγωδία καί τήν ταλαιπωρία εκείνων πού θά χωριστούν από τήν αιώνια ζωή. Καί από τήν πηγή τῆς ζωῆς, τόν σωτήρα καί Κύριο μας Ἰησοῦν Χριστό καί θά καταντήσουν στήν κόλαση.

Γι' αὐτό, τό μεγαλύτερο χρέος ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μας δέν εἶναι νά πλουτίσουμε σέ χρήματα. Εἶναι νά πλουτίσουμε σέ ἀγαθά ἔργα καί σέ πίστη. Μέ τί λαχτάρα πέφτομε στή δουλειά γιά νά ἀποκτήσουμε κάτι, γιά τό σπίτι μας, γιά τή ζωή μας, γιά τά παιδιά μας; Καλά κάνουν καί κοπιάζουν οἱ ἄνθρωποι γι' αὐτά. Οἰκογένεια ἔκαναν, παιδιά ἔχουν πρέπει νά κοπιάσουν. Εἶναι θέλημα Θεοῦ νά κοπιάζει ὁ ἄνθρωπος γιά τό καλό τῆς οἰκογένειάς του καί τῶν παιδιῶν του.

Καί ὅσο πιά σπλαγχνικός εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἀπέναντι στά παιδιά του, τόσο πιά πολύ ἐργάζεται γιά νά τά βοηθήσει, νά τά ἀποκαταστήσει, νά τά προωθήσει.

Ἀλλά δέν πρέπει νά τό ξεχνᾶμε. Ὅσο ἐργαζόμαστε γι' αὐτά, τά ἐπίγεια, γιά τό καλό τῆς οἰκογένειάς μας, πολύ περισσότερο πρέπει νά δουλεύομε γιά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί γιά τήν πίστη. Πόσο θά κρατήσει ἡ ἐπίγεια ζωή γιά τόν ὁποῖα σκοτωνόμαστε στή δουλειά; Πενήντα χρόνια, ἑξήντα, ὀγδόντα, ἑκατό. Σιγά νά μήν πᾶμε ἑκατό. Συμβαίνει βέβαια κι' αὐτό πότε-πότε. Ἀλλά εἶναι ζήτημα ἂν θά βρεῖς ἕνα στούς χίλιους. Πόσο λοιπόν περισσότερο πρέπει νά κοπιάζομε γιά τήν αιώνια ζωή, πού εἶναι αιώνια καί ἀτελεύτητη;

Δουλειά ὄχι βιτρίνα

Ἀναφέρεται στούς βίους τῶν ἀγίων μιά ἱστορία ἀστεῖα μέν ἀλλά πολύ διδακτική. Γράφτηκε παληά, ἀλλά τό μήνυμά της εἶναι γιά τήν ἐποχή μας ὅ,τι πρέπει. Μᾶς ἀφορᾶ ὄλους. Ἕνας πλανόδιος εἶχε μία μαῖμοῦ. Τήν εἶχε ἐκπαιδεύσει νά χορεύει σάν ἐξαιρετική χορεύτρια. Τήν ἔντυνε φανταχτερά, τῆς ἔβαζε ἕνα προσωπεῖο πού φαινόταν σάν ὄμορφη κοπέλλα καί τήν γύριζε στίς γειτονιές παίζοντας τό ταμποῦρλο του. Ἡ μαῖμοῦ, σάν μαῖμοῦ, πιά εὐκίνητη ἀπό τούς ἀνθρώπους, ἔκανε τέτοιους χορούς καί τέτοια τσαλιμάκια, πού τρελλαινόταν ὁ κόσμος νά τήν βλέπει καί νά τήν χειροκροτεῖ.

Ἀλλά κάποιος ἔξυπνος ἔκανε στό ἀφεντικό της ἕνα μεγάλο χουνέρι. Ἐνῶ ἐκεῖνος ἔπαιζε τό ταμποῦρλο του καί τραγουδοῦσε καί ἡ μαῖμοῦ χόρευε, ἔριξε πάνω στήν ἐξέδρα καρύδια καί μύγδαλα. Ἡ μαῖμοῦ τρελλαίνεται γιά καρύδια καί μύγδαλα. Γι' αὐτό, ὅταν τά εἶδε, ξέχασε τήν «ἀποστολή» της, πέταξε τήν μάσκα καί ὄρμησε στίς λιχουδιές. Καί ὁ κόσμος ἀπό κάτω γελοῦσε καί γιουχάζε.

Αὐτό παθαίνουμε καί ἐμεῖς, γιατί ἀντί νά ἔχομε τό νοῦ μας στό Θεό, στά καλά ἔργα καί στήν αιώνια ζωή, στήνομε ἐδῶ στή γῆ μιά παράσταση. Ποιά

είναι ή παράσταση; Η βιτρίνα του «καθώς πρέπει ανθρώπου και του επιτυχημένου». Και μᾶς χειροκροτεῖ ὁ ἐπιπόλαιος κόσμος και μᾶς λέγει: «Μπράβο, μπράβο. Αυτό θά πει ἡθός». Ἡ, «Τί καλά τά κατάφερες. Μπράβο πού πλούτησες. Μπράβο για ἐκεῖνο, μπράβο για τό ἄλλο». Και χορταίνουν τά αὐτιά μας μέ τά «μπράβο» και τά παλαμάκια του κόσμου.

Ἡ μεγαλύτερη ἀποτυχία

Ἀλλά ἀδελφοί, ἔρχεται μιά στιγμή πού κάποιος «καρύδι» πέφτει κοντά μας και τότε τό προσωπεῖο μας πέφτει. Δέν τό πετᾶμε πάντοτε μόνοι μας, ἀλλά καμιά φορά μᾶς τό βγάζει ὁ Θεός. Και τότε φαίνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν ἦταν ἄνθρωπος ἀλλά μαῖμοῦ. Και ἔπαιζε θέατρο στή ζωή. Τό θέατρο τῆς ἀξιοπρέπειας και τῆς κοινωνικῆς ἐπιφάνειας. Ὅπως τό ἔκανε και ὁ πλούσιος για τόν ὁποῖο μᾶς εἶπε τό Εὐαγγέλιο. Πού του ἔφτειαξαν τόν πολυτελή τάφο, ἀλλά ὁ ἴδιος ἔφυγε για τήν ἄλλη ζωή κενός, μηδενικό, ἀποτυχημένος.

Γιατί ὑπάρχει πιά μεγάλη ἀποτυχία ἀπό τό νά βρεθεῖ κάποιος στήν αἰώνια κόλαση και στήν αἰώνια ἀπώλεια;

Γι' αὐτό, ἄς τό βάλομε βαθειά στήν καρδιά μας, ὅτι πρέπει νά ἀκοῦμε τόν λόγο του Θεοῦ. Νά πιστεύομε στον Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ Θεός ἀπό ἀγάπη για μᾶς «ἔδωκε τόν Υἱό αὐτοῦ τόν μονογενή» και ἦλθε στον κόσμο και σταυρώθηκε για μᾶς, για νά πλενόμαστε μέ τό αἷμα του ἀπό τίς ἁμαρτίες μας. Γι' αὐτό και λέγει: «Ἴνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μή ἀπόληται». Ὅποιος πιστεύει στον Χριστό δέν θά χαθεῖ.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού πηγαίνει στήν Ἐκκλησία.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού μαθαίνει τόν ἑαυτό του νά κάνει τόν Σταυρό του.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού μαθαίνει τόν ἑαυτό του νά ἐπικαλεῖται τόν Χριστό.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού κάθε μέρα ρωτᾶ τόν ἑαυτό του: «Τί ἔκανες σήμερα για τό θέλημα του Θεοῦ; Ἐδειξες σέ κανέναν ἀγάπη και καλωσύνη, στό ὄνομα του Χριστοῦ και για τό Χριστό;»

Ἄς κάνομε λοιπόν καθημερινό μας πρόβλημα, ὄχι μόνο τό τί θά ἀποκτήσομε στή γῆ, για τήν τσέπη μας και για τό σαρκίο μας. Εἶπαμε... Ἔχομε χρέος νά δουλεύομε και για τίς ἀνάγκες αὐτῆς τῆς ζωῆς. Ἀλλά πρῶτα ἀπ' ὅλα, νά κάνομε και ἀγώνα μας και προσπάθειά μας νά εἴμαστε πιστοί στον Χριστό, εὐάρεστοι στό θέλημά του. Και νά πλουτίζομε ὄχι μόνο σέ παράδες, ἀλλά και σέ ἔργα ἀγαθά.

Εἶθε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ πού εἶναι ζωὴ καί ἁγιασμός καί αἰώνια ἀπόλαυση,
νά μπεῖ στίς καρδιές μας.

Νά ἐνοικήσει στίς καρδιές μας.

Νά μᾶς μεταμορφώσει ἐσωτερικά ἢ χάρη καί ὁ φωτισμός τοῦ Χριστοῦ
μας.

Καί νά μᾶς ὀδηγήσει στό ἅγιο θέλημά του. Ἀμήν.-